

Shaykh ul-Islâm Ibn Taymiyyah sade;

Det är passande för den troende att hans fruktan och hans hopp (i Allâh) är en (d.v.s. lika). Eftersom vilkendera av de två som tillåts övermanna (den andra); dess följeslagare kommer att bli förstörd, Imâm Ahmad har visat text som bevis beträffande detta.

Detta är p.g.a. vems fruktan än övermannar (den andra) han kommer att hamna i en form av misströstan och vems hopp än övermannar (den andra) han kommer att hamna i en form av känsla av befrielse från Allâhs plan. [9]

Det är uppenbart hur obalansen i någon av dessa tre faktorer av dyrkan kan leda till gravt avvikande och villfarelse från Den Sanna Vägledningen. Därför är det viktigt för varje Muslim att inpräglade alla dessa tre aspekter i sitt hjärta på ett lämpligt sätt. Såsom nämnts tidigare, fruktan och hopp skall vara med samma mängd, [10] men gällande kärlek, så måste den vara främst, som Fudhayl bin 'Iyâdh (d. 187H) sade:

"Kärleken är bättre än fruktan. Fruktan hindrar oss från att synda, och kärleken får oss att göra det som är föreskrivet med öppet hjärta." [11]

Må Allâh bevilja oss vad vi hoppas på och skydda oss från det vi fruktar. Må Allâh underlätta för oss att lära dessa villkor utantill och följa och tro på dem, Amîn. För sannerligen det handlar om vår tro och om vår tro inte är korrekt kommer den inte att accepteras av Allâh Subhanahu wata'âlâ. [12]

Kära syster, detta var enbart en kort introduktion i detta vida ämne. Har du tillgång till Internet och vill fördjupa dig och lära dig mer om din din (religion), besök:

www.muslimah.se, www.darulhadith.com,

www.darussunnah.se, salafi.se och www.islamforbarn.se

**Du är även välkommen att kontakta oss på:
muslimahbladet@muslimah.se**

Håll utkik efter nästa utgåva av Muslimah bladet som handlar om
"Tungans fara".

[7] Zanâdiqah - eller kättarna - är grupper, som t ex en del Sûfiyûn som har blivit som de kristna och som har reducerat religionen till att bara 'älska', så att alla deras tal och mystiska vanor kretsar kring att utveckla mer "kärlek".

[8] Citerat av Ibn Radjab i "at-Takhwîf min-an-Nâr" som Salafs uttalande.

[9] Ikhtiyâraat al-Fiqhiyyah min Fatâwâ Shaykh ul Islâm Ibn Taymiyyah page: 85
Översatt från engelskan "The Importance of Balancing Fear and Hope For The Believer" från www.fatwaislam.com.

[10] Detta var de flesta av Salafs åsikt. Fudhayl bin 'Iyâdh sade, att när någon är frisk och kry, skall fruktan dominera, men på dödsbädden skall det vara hopp som dominerar - så att man strävar mot det goda då man är frisk och inte misströstar då man är dödsjuk. (at-Takhwîf min-an-Nâr).

[11] Rapporterat i Ibn Radjab's "at-Takhwîf min-an-Nâr". Märk väl att vissa lärda har åsikten att fruktan är bättre än kärlek. Allâh vet bäst.

[12] Månadens nummer har hämtat text delvis från artikeln: **"Att dyrka Allah med kärlek, fruktan och hopp"**, Ur "ad-Da'wah ilâ Allâh Magazine". Finns att läsa på www.darulhadith.com

Kärlek, hopp och fruktan

**Kära syster, må Allâh vara Barmhärtig mot dig.
Vår dyrkan av Allâh kan bestå av många olika saker. I detta nummer skall vi poängtera kärlek (mahabbah), hopp (radjâ') och fruktan (khawf) och den unika balans mellan de tre som Islâm påbjuder i vår dyrkan av vår Herre.**

Något av det finaste med begreppet dyrkan i Islâm, är sannerligen det unika sättet som känslan av kärlek, hopp och fruktan sammanvävs i hjärtat hos dem som dyrkar Allâh. [1]

Att förstå hur dessa tre faktorer kombineras i dyrkan av Allâh är en av de mest grundläggande frågorna som varje muslim måste förstå. Kärlek, hopp och fruktan är 'Ibâdahs (dyrkans) pelare och grund. I Islâm är ingen dyrkan komplett utan alla dessa tre kvaliteters närvaro i kärlek till Allâh, hoppet på Hans barmhärtighet och fruktan för Hans straff.

Fundera över Qur'ânens inledande Sûrah, Sûrat-ul-Fâtihah, och du kommer själv att se;

Âyah 1: "Alla Lovprisningar tillkommer Allâh, skapelsernas Herre."

I denna inledande Âyah ("vers") av Qur'ânen, har vi kärlek till Allâh och varje gång vi läser denna Âyah, vittnar vi om vår kärlek till Allâh. Man kan ställa sig själv frågan, hur detta kommer sig? Det är för att i denna âyah erkänner vi att Allâh är skapelsernas Herre. "Rabb" översätts oftast som "Herren", men den fullständiga betydelsen är att Allâh är alltings Skapare; Han upprätthåller och ger näring åt allting; Han ger liv och död; allt gott vi har är från Honom; allting är beroende av Honom och ingenting kan ske utan Hans vilja.

Då vi vittnar om att Allâh är vår herre, erkänner vi att Han är den som har gett oss så många välsignelser - så många att om vi skulle försöka beräkna antalet välsignelser Han har gett oss, skulle vi inte kunna räkna dem. Så hur kan vi då inte älska Honom? Vi vet trots allt att då någon bara ger oss en liten gåva eller bara visar den minsta indikation på vänlighet gentemot oss, växer en kärlek inom oss till denne p.g.a. detta. [2]

Föreställ dig då den kärlek vi borde ha för vår Herre som har gett oss allt; fina familjer, husrum, säkerhet, mat, hälsa och framförallt

[1] Kärlek, hopp och fruktan är från hjärtats handlingar.

vägledning till Qur'ân och Sunnah. Vi borde vara överväldigade i vår kärlek till Honom och tacka Honom och säga: "All Prisan (och tack) tillhör Allâh, skapelsernas Herre."

Âyah 2: "Den Barmhärtige och Den Nådige."

I Sûrat-ul-Fâtihahs första Âyah nämner Allâh att Han är Herren. I nästa Âyah nämns två till av Hans Namn, 'Den Barmhärtige' och 'Den Nådige'. Den Barmhärtige innebär att Han är Den Mest Barmhärtige, d.v.s. Hans Natur eller Hans Väsen är Barmhärtighet. 'Den Nådige' innebär att Han är Den som skänker Barmhärtighet, med andra ord, Hans gärningar är fulla av Barmhärtighet och Han visar Barmhärtighet gentemot Sin Skapelse. [3]

Eftersom Allâh har beskrivit Sig Själv som full av Barmhärtighet, så har vi hopp om att Han skall förlåta våra synder. Oavsett hur många våra synder än må vara, skall vi aldrig förlora detta hopp, för Allâh har sagt till oss:

"Säg: Mina tjänare som har begått överträdelser mot sig själva! Misströsta inte för Allâhs Barmhärtighet, Allâh förlåter alla synder (förutom Shirk). Sannerligen är Han Den Förlåtande, Den Nådige." [39:53]

Behovet av att ha fruktan i vår dyrkan framgår ur nästa âyah av Sûrat-ul-Fâtihah:

Âyah 3: "Domedagens Ägare."

När vi reciterar denna âyah påminner vi oss själva om Domedagen - Den Hemska Dagen, då vi skall stå inför Allâh, nakna, oomskurna och barfota. Vissa kommer att svettas så mycket, att det kommer nå sjuttio armlängder ner i jorden. Folk kommer att uppträda berusade trots att de inte är det. På denna Dag, kommer de människor som skall stå till räkenskap, att stå inför Allâh och redogöra för sina synder, med vetskapen om att inte ens den minsta gärningen som han utfört är gömd från Allâh:

"Så vem som än gör gott motsvarande en atoms vikt kommer att se det. Och den som än gör ont motsvarande en atoms vikt kommer att se det." [99:7-8]

Så då vi reciterar denna tredje âyah av Sûrat-ul-Fâtihah, påminner vi oss själva om denna Dom och redogörelse, och det borde frambringa en fruktan hos oss, en fruktan över att våra synder kan vara för många och vi kommer att vara ansvariga för dem - Må Allâh skydda oss från ett sådant öde.

Sedan fortsätter nästa âyah med att säga:

"[Endast] Dig dyrkar vi och"

[2] Det är därför Profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) uppmuntrade oss att ge varandra gåvor. Han sade: "Skänk gåvor till varandra, ni kommer att älska varandra." (Hasan - Samlad i Al-Bukhârîs al-Adâb-ul-Mufrad och förklarad Hasan av al-Albânî i al-Irwâ' (1601))

[3] Såsom det förklarats i Ibnul-Qayyim (d.751 H) i Badâ'i-ul-Fawâ'id och andra.

d.v.s. vi tillägnar endast dyrkan till Allâh. Och hur dyrkar vi Allâh? Med kärlek, hopp och fruktan. För att uppnå dessa egenskaper behöver vi Allâhs assistans, så vi säger då;

" [endast] Dig ber vi om hjälp." [1:4]

Att finna balans

Efter att ha förstått behovet av att ha kärlek, fruktan och hopp i vår dyrkan, uppstår nu frågan: I vilken utsträckning skall dessa egenskaper vara närvarande i vår dyrkan? Återigen vänder vi oss till Qur'ânen för att finna svar.

"Åkalla Honom med fruktan och hopp." [7:56]

Så både fruktan och hopp bör i samma utsträckning vara närvarande i våra hjärtan. Anas (radhiyâ Allâhu 'anh) rapporterade att profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) steg in hos en ung pojke som var döende. Profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) frågade: "Hur mår du?" Pojken svarade: "Oh Allâhs Budbärare, jag är mellan att hoppas på Allâh och fruktan för mina synder."

Profeten (sallâ Allâhu 'alayhi wa sallam) sade: "Dessa två kvaliteters like förenas inte i en tjänares hjärta utan att Allâh ger honom vad han hoppas på och skyddar honom från det han fruktat." [4]

Därför skall vi närhelst vi gör en god gärning ha hopp om att den accepteras av Allâh, men samtidigt skall vi också frukta att det kanske inte är tillräckligt eller att den goda gärningen ej är värdig att accepteras. På samma sätt är det då vi syndar; vi skall ha hopp om att Allâh kommer att acceptera vår ånger och förlåta oss, men vi bör också frukta att vi kanske hålls ansvariga för dem.

Precis som vi finner att Allâh berättar för oss i Qur'ân:

"Sannerligen är din Herre snabb i att straffa och sannerligen är Han Förlåtande, Den som skänker Barmhärtighet." [7:167]

Och våra Salaf-us-Sâlih (rättfärdiga föregångare) brukade säga: "Han som dyrkar Allâh med endast hopp är en Murdji'î [5]. Han som dyrkar Honom med endast fruktan är en Harûrî (Khârijî) [6]. Och han som bara dyrkar Allâh med kärlek är en Zindîq (t ex Sûfiyûn och kristna) [7]. Men han som dyrkar Allâh med fruktan, kärlek och hopp är en Muwahhid Mu'min (en troende med Tawhîd)." [8]

[4] Hasan - samlad av at-Tirmidhî och Ibn Mâdjah. Förklarad autentiska av al-Albânî i Ahkâm-ul-Janâ'iz (nr.2).

[5] Murdji'ah var en sekt som dök upp under Islâms första århundrade. Denna sekts anhängare (mer kända som Murdji'ah) tror att synder inte påverkar tron, d.v.s. oavsett vilka synder en person begår, så är hans tro perfekt. De dyrkar endast Allâh med hopp för de tror att så länge någon tror och vittnar och bekänner sig till Islâm, kommer de att träda in i Paradiset oavsett deras handlingar.

[6] Då det gäller Khawâridj, så dyrkade de Allâh med endast fruktan för att de ansåg att vem som än begick en större synd var en icke-troende och skulle därför förbli i Helveteselden för alltid. Detta är uppenbarligen oerhört extremt och vilseledande från Den Rätta Vägen.